

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa I. O.
przeciwko B. K.
o zachowek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adw. M. S.-M. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej B. K. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę

funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska oraz wykazania konieczności usunięcia poważnych i nasuwających się, w związku ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji, wątpliwości prawnych w celu rozstrzygnięcia sprawy. Wywód skarżącego powinien być zbliżony przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Wskazane przez skarżącą istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy art. 992 w związku z art. 991 § 1 k.c. umożliwia dokonanie wyceny najpierw całości wartości przedmiotu, w którym znajduje się udział spadkowy i następnie dokonania arytmetycznego wyliczenia wartości udziału poprzez iloczyn udziału i wartości całości przedmiotu. Treść tego zagadnienia nie pozostaje w związku z przytoczonymi przepisami prawa. Art. 991 § 1 k.c. określa bowiem krąg osób uprawnionych do zachowku oraz zakres ich uprawnień, zaś art. 992 k.c. wskazuje, jacy spadkobiercy mają być uwzględnieni przy ustalaniu udziału stanowiącego

podstawę do obliczenia należnego zachowku. Przepisy te nie dotyczą więc wartości należnego zachowku, które to kwestie należą zresztą do sfery ustaleń faktycznych. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawiera w istocie polemikę z przeprowadzoną przez Sąd oceną dowodów, zwłaszcza dowodu z opinii biegłego sądowego oraz ustaleniami faktycznymi, co jest niedopuszczalne w świetle art. 398³ § 3 k.p.c.

Skarżąca powołała się także na oczywistą zasadność skargi, jednakże nie wykazała, że ma miejsce kwalifikowana i widoczna *prima vista*, bez konieczności pogłębionych studiów nad sprawą, wadliwość zaskarżonego orzeczenia w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i prawną (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji

db

[l.n]